Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. Den 1ste Januar 1886. **35te Aargang.**

Tale af Apostel Moses Thatcher,

holdt ved Halvaarskonferencen i Logan Tabernakel den 8de Oktober 1885.

Jeg har glædet mig overordentligt ved de Vidnesbyrd, der ere baarne i denne Konference, og de møde hjærtelig Gjenklang i mit Hjærte. Jeg synes ikke, vi leve i saa meget ugunstige Tider, og selv om jeg erindrer de Prøvelser, Fristelser og Uretfærdigheder, af hvilke vi omgives, betragter jeg denne som en Tid, i hvilken Herren lader os gjennemgaa en meget gavnlig Skole. Mange af vore Venner have ofte fremhævet, at Aarsagen til, at Enigheden blandt dette Folk saaledes opretholdes, skyldes den Indflydelse, som deres Ledere udøve over dem. Dersom denne Paastand er rigtig, og den udøvede Indflydelse er uretfærdig, burde Folkets Ledere afsættes; men dersom Indflydelsen, de besidde over Folkets Sind, er for det Gode, burde de forblive. Som en Ældste i Israel betragter jeg den Indflydelse, der sammenbinder Folket, for at være Guds Aand, og at den Almægtige, Himlens og Jordens Skaber, ikke er afhængig af et eller flere Mennesker, samt at Herren vil tilkjendegive for hele den kristne Verden, at den Religion, der kaldes „Mormonismen", er den Religion, der besjæler Størsteparten af deres Hjærter, der have antaget sig dens Sag, og dersom de Sidste-Dages Hellige, ved de sidste faa Maaneders Erfaring og ved det, der ligger i Fremtiden, lære at stole paa Gud og selv at modtage Inspiration fra Himmelen til at lede deres Fødder, skjønt det maaske vil koste nogle af vore Lederes Landflygtighed eller Mænds Fængsling, der have virket som deres Tjenere, ville de have modtaget Noget, der er af stor Værdi; og koster det end meget, vil dets Værd dog være større, end hvad det koster. Vi se nu, at de Faa, der hidtil have forladt sig udelukkende paa Andre, søgt deres Lederes Raad og været overladte alene til dette, naar de nu ikke længere kunne faa Adgang til disse Ledere, vakle de og falde ud af Rækken. Det er min Tro, at hver Mand og Kvinde i denne Kirke skal bruge de Evner, som Gud har skjænket dem, saa at han, ved at de udøve deres fuldkomne Handlefrihed, kan hæve dem til evig Herlighed. Saa længe Folket forlade sig paa deres Ledere,

udvise de ikke den Grad af Tro, de burde, og ere ikke saa vel skikkede til selv at tænke og overveje, som de burde være. Jeg har set Tilfælde, hvor Kirkens Præsidentskabs Tid har været optaget med Smaasager, der aldrig burde været gaaet udenfor Familiekredsen, eller i det Mindste ikke udenfor Wardorganisationen. Men Tiderne forandre sig. Vi kunne nu ikke saa let nærme os Kirkens Præsidentskab. Vi kunne ikke nu erholde deres Raad med saa stor Lethed som før; og endskjønt vi savne deres Nærværelse, — thi dette Folk elske deres Ledere, — er dog i deres Fraværelse Aabenbaringens Kilde mellem Himmel og Jord aaben for dette Folk, som den aldrig kunde have været det under tidligere Omstændigheder. Menneskene erfare nu, at deres Bønner høres, og at, dersom de ikke kunne erholde deres Brødres Raad, kunne de paa alle Steder og under alle Omstændigheder erholde Guds, deres himmelske Faders Raad. Mennesker, Samfund, Guvernører, Magter, Riger og Nationer have aldrig kunnet bygge Mure saa stærke eller Jærndøre saa tykke, at ikke den Retfærdiges Bøn har kunnet stige op til Gud. Derfor kan hver Mand og Kvinde, der holder Herrens Befalinger, have en Lampe for deres Fod, og de, der have Olie i deres Lamper, ville aldrig være i Uvished om, hvilken Vej de skulle tage. Herrens Aabenbaringer ville inspirere dem og vise dem Sandhedens og Lysets Vej.

Naar vi kaste vore Tanker paa Regjeringers Opkomst og Vækst, paa hvad der kaldes Civilisation, menneskelige Rettigheder og Friheder, som vi skattere saa meget, til hvilken Kilde se vi hen som den, fra hvilken det kommer? Den store Nation, af hvilken vi udgjør en Del, som besidder den mest frisindede Regjering, den mest omfattende og dybeste Grundvold, som Gud nogensinde har smilet paa — undtagen naar han selv har forvaltet i Menneskenes Anliggender? Hvem skyldes denne store Regjering og dens Grundlæggelse? Mænd, der ville bøje sig for en Kongemagts Love og Stadfæstelser? Nej! Men Mænd, der vare inspirerede af Gud, deres himmelske Fader, til at stræbe fremefter mod en højere og ædlere Civilisation og Frihed. Havde Pilgrimsfædrene og Andre, der ikke vilde bøje sig for de europæiske Magters Tyranni, ikke flyet til Amerikas Land, vilde vi ikke have haft en Regjering som denne. Den blev grundlagt som en Regjering, under hvilke de Undertrykte fra alle Lande og Folkeslag kunde finde et Hvilested. Ikke helt og holdent republikansk eller demokratisk eller theokratisk eller aristokratisk, men en Forening af det Hele; thi denne Regjering er ikke i snævreste Forstand aldeles republikansk, saa vidt jeg forstaar den. Lovene i en republikansk Regjering ere givne af en Centralregjering. Var de Forenede Stater en saadan Magt, vilde de Love, der regjere Folket i alle Staterne og Territorierne, alle blive udstedte af Kongressen i Stedet for af de forskjellige Legislaturer. I Ordets reneste Forstand bestaar Demokratiet af en Regjeringsform, efter hvilken Folket styres af Love, der ere stiftede med deres fælles Bifald og ved deres direkte Afstemning. Vi kunne ikke med Rette sige, at de Forenede Staters Regjering er theokratisk; kun for saa vidt som Folket anerkjende Guds Overherredømme. Dersom vi tage et Tyvedollars Guldstykke i Haanden, se vi indskreven paa den ene Side: „Paa Gud vi stole", og saa vidt som dette er sandt og udtrykker Folkets Stemning og Anskuelser, er denne Regjeringsform theokratisk, men ellers ikke. En territorial Regjering kan siges at være i høj Grad

monarkisk, naar Guvernøren har af Kongressen erholdt uindskrænket Vetomagt, og Legislaturerne, der vælges af Folket, kunne maaske arbejde i tredsindstyve Dage og med Nidkjærhed og Visdom udarbejde Love overensstemmende med Folkets Ønsker og Tarv, men med et eneste Pennestrøg kan Guvernøren af Utah Territorium gjøre det Hele ugyldigt. Er dette ikke monarkisk? Er dette ikke i høj Grad Enevælde? Det synes i det Mindste at være aristokratisk. Og naar vi yderligere overveje, at et Territoriums Befolkning ikke har nogen Stemme, hverken i Valget af deres Guvernør eller de Dommere, der forvalte Lovene, eller Embedsmændene, der udføre Rettens Afgjørelser, eller i hvilken som helst Andet, men at Regjeringen tilegner sig Folkets Styrelse uden Folkets Samtykke, er dette da ikke en aristokratisk Regjering, en Regjering af Faa over Mange? Dersom altsaa mine Slutninger ere rigtige, er de Forenede Staters Regjering theokratisk, for saa vidt som Folket stoler paa Gud og adlyder hans Love. I en anden Forstand er den tildels republikansk og i andre Henseender demokratisk; og den er uimodsigeligt, saa vidt Territorierne vedkommer, monarkisk og aristokratisk. Saaledes have vi i vor store Union en Forening af forskjellige Slags Regjeringsformer. Men, som Broder F. D. Richards tydeligt viste i Formiddags, Folket bevægede Kongressen til at udstede visse undertrykkende Love, og vi som et Folk bleve berøvede mange af de Rettigheder, for hvilke vore Forfædre strede, for hvilke de pantsatte deres hellige Ære, og for hvilke mange af dem kæmpede hele deres Liv. Dog, i Betragtning af den Maade, hvorpaa den offentlige Mening dannes i dette vort store Land, har jeg personligt en Del Medlidenhed og Sympathi, ikke alene for Kongressen, men for Præsidenten, hans Kabinet og Nationens øverste retslige Myndigheder. Det er ingen usædvanlig Ting, at se Folk vise fysisk Mod. Vi kunne se dette i hele Naturen. Træd paa en Orm, og den vil vende sig og stikke Dig, om den kan. Af Kjærlighed til denne Verdens Gods ville Mænd ofte møde legemlig Fare i alle Skikkelser. De ville trænge ned i Jordens Indre, gjennembryde de fraadende Bølger og trænge sig saa at sige til Nordpolen; de ville staa for Kanoners Mundinger, medens disse udspy Død og Ødelæggelse i de skrækkeligste Skikkelser; de ville møde Død og Ødelæggelse i alle dens Rædsler, men naar Du opfordrer dem til at vise moralsk Mod; naar Du opfordrer dem til at rejse sig og forsvare Ret, fordi det er Ret, hvis denne Ret er upopulær, da kan Du bede længe, før Du faar Svar. Jeg har set Mænd, der vilde møde Faren i næsten alle dens tænkelige Skikkelser, vakle ved det første Tegn paa Haan eller Spot; de kunne ikke bære det, og derfor se I dem give Løfter og gjøre Undskyldninger under Vægten af de Indflydelser, som omgive dem. Nu, vor Regjering er en populær eller folkelig Regjering, og der vilde udfordres en overordentlig modig Præsident for at lade de Sidste-Dages Hellige vederfares Retfærdighed. Hvorfor? Fordi det store Flertal af Nationens Befolkning er fordomsfuld mod os. Ikke fordi de vide, at dette Folk har gjort nogen Fortræd eller noget Slet, men paa Grund af de Løgne, der ere satte i Omløb mod de Sidste-Dages Hellige. Derfor siger jeg, at dersom Præsident Cleveland skulde lade alle Lovene i Utah sætte i Kraft upartisk, vilde han derved vise en Grad af Uforfærdethed og moralsk Mod, der tilvisse ikke har udmærket nogen af de senere Præ-

sidenter for de Forenede Stater. Vort Land har kun frembragt faa Mænd lig Charles Sumner, som stod op i de Forenede Staters Senat og bekæmpede Slaveriet. Ene og alene stod han der, men han forsvarede en retfærdig Sag, og efterhaanden vandt han Tilhængere, flere og flere, indtil tilsidst hele Nationen blev omvendt. og de Forenede Staters Højesteret. der havde erklæret, at en sort Mand havde ingen Rettigheder, som en hvid Mand behøvede at respektere, blev kuldkastet for Spidsen af Bajonetten og Sværdet. Saadanne Mænd som Washington, Jefferson og Adams; Mænd som Cromwell og Knox, Luther, Wycliffe, Huss og Jerome staa i Tidens mørke Nat som Stjerner, der have oplyst Vejen til den højere Frihed, vi i Dag burde nyde i dette herlige Land. Naar jeg siger vi, mener jeg hele Nationen, og ikke de Sidste-Dages Hellige som et Samfund. Vi vilde være de lykkeligste af alle Mennesker paa Jorden, dersom vi kunde nyde vore konstitutionelle Rettigheder, thi med alle vore Fejl og Skrøbeligheder smiler Gud ikke ned paa noget Folk paa Jorden saa rent som de Sidste-Dages Hellige, og Lykke bestaar i Renhed, i et helligt Levnet for Herren.

Nogle Bemærkninger, som Dommeren over tredie Distriktsret for nogle faa Dage siden gjorde, tiltrak sig i særlig Grad min Opmærksomhed. Jeg tror ikke, han er en Kristen, og om han er, forstaar han ikke Skriften, som jeg forstaar den. Efter nogle Bemærkninger, som en Person, der af Juryen var bleven erklæret skyldig, gjorde, bemærkede Dommeren, at han ikke vilde laane Øre til mere skinhellig Snak, og idet han ved en anden Lejlighed hentydede til de Sidste-Dages Helliges Hustruer, omtalte han dem som Medhustruer, hvilket en Del af vore Brødre have optaget som en Fornærmelse. Naturligvis, man kan blive fornærmet alene ved den Maade, hvorpaa et Ord siges, men jeg betragter paa ingen Maade Betegnelsen Konkubin eller Medhustru som foragtelig. I gamle Dage bleve alle Medhustruer betragtede som virkelige Hustruer, skjønt alle Hustruer vare ikke derfor Medhustruer. En Medhustru var i de Dage en Tjenestekvinde, der var gift med en fri Mand; og endskjønt hendes Frue endnu havde en Slags Raadighed over hendes Handlinger, saa gav den Kjendsgjerning, at hun var en Hustru, hende en hæderlig Stilling i Huset og gjorde hende til en retmæssig Hustru for Guds Aasyn. Med Hensyn til Fader Abraham bemærkede Dommeren videre: „Abraham levede ikke alene med sine Hustruer, men ogsaa med sin Hustrues Tjenestepiger; paa samme Maade, som om De levede med Deres Tjenestepiger.“ „Selv om nu ogsaa dette kunde gaa an for Abraham,“ vedblev Dommeren, „saa gaar det ikke an nu i disse oplyste Tider.“ Med disse Bemærkninger agter jeg at vise, at Dommeren over tredie Distriktsret ikke er en Kristen, og at dersom han har Haab om evigt Liv, forstaaer han ikke den store Jehovahs Planer eller Løfter; thi Abraham var Guds Ven; han talte med Gud Ansigt til Ansigt, og lad det end siges og menes, at han levede i de mørke Tidsaldre, give Gud, at den kristne Verden vilde vandre i saadant Mørke i Dag. Altsaa, lige saa vidt som Abrahams Gjerninger ikke vilde gaa an for Overdommeren over Utah Territorium, vilde den Stad, hvori Abraham bor, ikke heller være skikket for bemeldte Herre; og naar han en Gang vandrer herfra ind i Evigheden og skuer de tolv Apostles Navne paa den evige Stads tolv Grundvolde, vil han maaske beundre dens Skjønhed og Pragt, men naar hans

Opmærksomhed henledes til de tolv perlesmykkede Porte, vil han finde indskrevet herpaa Navnene paa Patriarken Jakobs tolv Sønner ved hans fire Hustruer, og deres store Bedstefader Abraham vil være indenfor denne Stads Porte. Udenfor dens Mure vil der være Troldmænd, Løgnere og Horkarle og de, der elske Løgn. Jesus bar Vidnesbyrd om Abrahams Dyder. Han erklærede sig selv at være en direkte Efterkommer af ham, idet han sporede sit Slægtskab tilbage til David, ligeledes en Polygamist; og da han (Jesus) talte om Lazarus, der opsamlede de Smuler, der faldt fra den Riges Bord, og som var fattig og elendig og havde hele sit Legeme besat med Saar, hvilke Hundene kom og slikkede til hans Lindring — da Jesus talte om denne Lazarus, erklærede han ham for at være i Abrahams Skjød. Men da denne rige Mand, der maaske havde været Lazarus' Herre, slaaet og haanet ham og set paa ham med Foragt, naar han opsamlede Brødsmulerne — omtrent som naar vi nu opsamle de Smuler af Frihed, der falde fra det Bord, vore Fædre have opstillet — saa Lazarus i sin Fornedrelse, var denne kun hans Træl, hans Slave, men da han saa ham paa den anden Side af det store Svælg, der adskilte dem, saa han ham i Abrahams Skjød, og han bad, at Lazarus maatte blive sendt over og dyppe det yderste af sin Finger i Vand, at hans Tørst kunde læskes og hans brændende Tunge kjølnes. Svaret var: „Du haver annammet det Gode i din Levetid, og Lazarus det Onde; men nu trøstes han, og Du pines." „Men," svarede den rige Mand, „saa beder jeg Dig, Fader, at Du sender ham til min Faders Hus; thi jeg haver fem Brødre, paa det han kan vidne for dem, at ikke ogsaa de komme i dette Pinested." Svaret var: „De have Moses og Profeterne; høre de ikke dem, tro de ikke heller, om Nogen opstod fra de Døde."

Dersom Utahs Højesterets Dommer er en Kristen, hvorledes mon han vil føle sig tilmode naar han kommer i Fader Abrahams Nærværelse, paa hvem han har forsøgt at kaste Skygge? Vil ikke Skamrødmen bedække hans Kinder? Og dersom der er en evig Gud, og denne evige Gud er Himlens og Jordens og alle vore Aanders Skaber og Abrahams Ven, hvorledes kan da denne Dommer taale hans Nærværelse? Jeg vilde hellere være den fattigste Sidste-Dages Hellig paa Jorden og bære Baand og Lænker, indtil Kjødet faldt fra mine Ben, end at være i den Mands Sted, der uden Guds Aand maa bære den Byrde af uretfærdige Domme, som han har fældet over Andre. Derfor siger jeg, mine Brødre og Søstre, at jeg føler den dybeste Sympathi for alle de, vi undertiden kalde vore Fjender, og jeg kan ikke forglemme dette Ene, at hvorledes end deres Stilling i dette Liv monne være, kæmpede de dog ikke paa Satans Side i de evige Verdner, da denne gjorde Oprør imod Gud, fordi den Almægtige ikke vilde samtykke i hans tvangsmæssige Plan til Menneskeslægtens Forløsning. Gud havde besluttet at hver Mand, Kvinde og Barn, der fødtes til denne Verden, skulde være fri. Jeg siger, at fordi Gud ikke vilde antage Satans tvangsmæssige Plan, gjorde denne Oprør mod Kristus og en Trediedel af Himlen fulgte ham, og han kæmpede med Mikael og Himmelens Hærskarer, og blev, med de Skarer, der fulgte ham, nedkastet til Jorden; men I kunne ikke finde et eneste Menneske, der nogensinde har haft Livsaande, der kæmpede paa hans Side; thi den Forbandelse, der faldt paa dem, var, at de skulde berøves Lejligheden til at kunne

tage et Legeme. Derfor, de, der synes at være vore Fjender, ere det kun paa Grund af deres Blindhed, og fordi deres Øine ere tillukkede for hvad der er i Gud; og dersom Guds Dom vil komme over dem, saaledes som Profeterne have forudsagt, kunne vi vel have Grund til Medlidenhed og Deltagelse for dem, og dette er ogsaa i Almindelighed Tilfældet. Jeg kan bede for mine Fjender; bede, at Gud vil lede dem bort fra Mørket og røre ved deres Forstands Øine, at de maa se, og i deres Hjærter omvende sig.

Det er forfærdeligt at tænke paa den frygtelige Forbandelse, der sikkert vil komme over Mennesker, der bifalde Udgydelse af uskyldigt Blod; men vi maa tilsidst komme til at elske vore Fjender og bede for dem, der forsætligen mishandle os, og naar vi af Hjærtet ere beredte til at gjøre dette, kunne vi sige til denne Verden. „Jeg er ikke bange for Nogenting, I kunne gjøre." Aandens Kraft løfter Legemet udenfor det Omraade, hvori det kan skades, Kristi Aand har vundet Sejren, og vi kunne, under denne Aands Indflydelse, sige: „Død, hvor er din Braad? Helvede, hvor er din Sejr?" Jeg kan bede for de Forenede Staters Præsident, med et Ønske i mit Hjærte om, at Gud vil lede ham paa den rette Vej, at han maa have Mod nok til at handle retfærdigt; thi medmindre denne Nations Regenter udøve Retfærdighed, kunne de ikke understøttes af den Almægtige. Og om end skjønt vi finde Fordom til Højre og til Venstre, ville vi dog sejre, men ikke førend vi lære at at regjere efter retfærdige Principer. Naar de Sidste-Dages Hellige en Gang opnaa en saa høj Grad af Visdom, at de, naar Guds Lov skal bringes til Anvendelse, kunne dømme upartisk mellem en Hellig og en Synder — at de ville være lige saa villige til at give Satan sine Rettigheder, som en Hellig eller Broder, da vil Dom og Herredømme blive bragt indenfor deres Omraade, og jeg haaber, at det ej heller vil ske før den Tid.

Enten en Mand er Hedning eller Kristen, vil han blive indrømmet sine Friheder og Rettigheder, naar Guds Rige kommer i Besiddelse af Magten. Der vil ingen Fordom eller Nag herske; Alt vil blive udført i Følge Retfærdighedens og Lighedens Love. Jeg kunde spørge: Have vi, som et Hele taget, altid udvist Tilbøjelighed til at handle med Retfærdighed som Grundlag? I kunne selv besvare Spørgsmaalet. Have vi Sidste-Dages Hellige altid været ligesaa rede til at lade de Fremmede vederfares deres Ret i vore By-, County- Territorial-Anliggender, som en Sidste-Dages Hellig? Dersom vi have, da have vi handlet overensstemmende med retfærdige Principer, men om ikke, da ere vi endnu ikke komne saavidt at vi kjende, hvad Herren har aabenbaret; thi naar hans Rige erholder Magten, vil der blive Tusinder og Millioner af Mennesker, der, uden at dele vore religiøse Anskuelser, gladelig ville underkaste sig Guds Riges Love. og Kineserne i Kina, Hinduerne i Indien eller de Kristne i Europa ville læse Lovene, der styre Zion, og med mathematisk Nøjagtighed udregne hvilke Friheder de ville kunne nyde under Guds Riges Love Der vil ingen Fordom være, ejheller pakkede Juryer til at fængsle de Uskyldige og lade de Skyldige gaa fri. Gud vil styre sit Rige, paa samme Maade som han styrer hele Universet, ved Retfærdighedens og Lighedens Love.

Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige: Lader os være ved godt Mod! Jeg har aldrig set en bedre Dag end denne. Guds Rige vil vinde Sejren, og de, der have hadet os, ville

se den Dag, da stor Ve og Jammer vil komme over dem.

Vi høre Tale om, at 55,000,000 Mennesker ere fjendtlige mod de Sidste-Dages Hellige, jeg aflægger for Eder mit Vidnesbyrd her i Eftermiddag om, at dette ikke er sandt. Der er ikke 55,000,000 her i Landet, som ere imod de Sidste-Dages Hellige; det er en stor Fejltagelse; der findes i Dag Tusinder i de Forenede Stater, der ængstelig forvente en Løsning af „Mormon-Spørgsmaalet" og bede for dette Folks Befrielse. Det er en stor Fejltagelse at formode, at hver Mand, Kvinde og Barn i denne Nation er fjendtligsindet mod dette Folk; der er Mennesker i Snesevis (skjøndt de ikke have Mod nok til at komme frem og tale et Ord til vor Gunst), hvis Hjærter slaa varmt for dette Folks Sag, og de ere ejheller blinde for de Ting, som omgive dem.

Jeg siger Eder, I Sidste-Dages Hellige, her i Eftermiddag, at denne vor store Regjering er ikke stærk, og Aarsagen er, at man har oprevet Grundvolden til den Regjering, vore Fædre byggede. Man har oprykket det store Skibs Anker, tilladt Pøbelen at regjere og vinde Magt i Landet, og hemmelige Selskaber samle sig som sorte Skyer. Lad Folk smile ad mig, om de ville, naar jeg siger, at denne Nation er undergravet. Naar Arbejdsridderne (The Knights of Labor) og de andre Foreninger med rolig Mine kunne sige, at i mindre en 30 Minutter kunne de stanse hvert Jernbanehjul, der løber paa Skinnerne mellem Omaha i Nebraska og Butte i Montana, da siger jeg Eder, der er Kraft tilstede. For noget over fem Aar siden satte visse hemmelige Selskaber i Gang, hvad der kaldes Opstanden i Pittsburg. Tropperne bleve udkommanderede for at skulle underkue den, men kunde ikke. Man ansøgte Regjeringen om flere Tropper, og en Officer fortalte mig, at da han førte sine Soldater til Pittsburg, frygtede han for at udtale Kommandoordet til at skyde paa Oprørerne, „thi," sagde han, „jeg var bange for, at Soldaterne skulde vende sig om og skyde paa deres Officerer." Jeg har hørt Kjøbmænd i New York og Chicago erklære, at de havde Vaaben opstablede i deres Forretningsbygninger, fordi de ikke turde stole paa at Byen, Countyet, Staten eller Regjeringen kunde forsvare dem. Vil Nogen fortælle mig, at en Nation er stærk, der er saaledes faren? Den er ikke. Monopolistens Jærnhæl har længe hvilet paa Arbejderens Hals, og det store Spørgsmaal, der i Dag ulmer i dette Land, drejer sig om Arbejde og Kapital. Give Gud at vi havde Statsmænd med Øjne klare nok til at se! Give Gud, de vilde borttage fra deres Øje den lille Splint, der kaldes „Mormonisme", og se den Bjælke, der truer Nationen! Tildragelser som de der nylig fandt Sted ved Rock Springs, samt den Knurren, der høres fra Atlanterhavet til Stillehavskysten, burde være Advarsel om, at Dagen ikke er meget fjærn — med mindre de republikanske og demokratiske Partier aabne deres Øjne for Situationen — da denne Regjering vil hjemsøges af Krig og Elendighed. Naar Mænd i San Francisco, Chicago og New York have spurgt mig: „Hr. Thatcher, hvorfor forkaste I ikke dette Anstødspunkt i Eders Religion? Nationen er imod det, og den civiliserede Verden vil ikke tillade det. Hvorfor forkaste I det ikke og leve i Fred?" har jeg svaret dem: „Jeg takker Dem for de venskabelige Følelser, de nære mod os." Og som Bevis paa, at jeg mener det, vil jeg sige, at naar denne Nation, der saar Storm og høster Hvirvelvind; naar Broder drager Sværd mod Broder; naar

Fader kæmper mod Søn og Søn mod Fader; naar den, der ikke vil drage Sværd mod sin Næste, skal fly til Zion for Beskyttelse — da vil jeg sige til mine Venner. Kom til Utah! Thi Guds Straffedomme, der begynde ved hans Hus, ville da have fjærnet sig, og det da fredelige Utah vil være det yndigste Sted i hele Unionen. Naar Krig, Elendighed, Blodsudgydelse og Samfundets Opløsning vil komme over Nationen, vil jeg sige til Saadanne: „Kom til Utah, og vi ville dele vort Brød med Eder, dele vore Klæder med Eder og give Eder Beskyttelse." Jeg siger Eder, mine Brødre og Søstre, den Dag vil komme, og er ikke fjærn, da den, der ikke vil gribe til Sværd mod sin Næste, maa fly til Zion for Sikkerhed; og af denne Profeti kunne vi drage den Slutning, at Zion vil være i Stand til at yde dem Beskyttelse. Vi ville ikke heller komme til at gjøre dette udenfor Regjeringens Omraade, men indenfor denne. Der er ingen Magt i dette Land, der kan vende dette Folk mod de Forenede Staters Regjering. De ville opretholde dette Lands Konstitution ukrænket, og selv om den bliver revet i Pjalter, ville de sammenføje den igjen, hævde ethvert Princip deri og holde den frem for de Undertrykte af hver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk; og dette vil end ydermere ske under Stjernebannerets Skygge. De ville staa med sikkert Fodfæste paa Ryggen af det amerikanske Fastland og hævde de Principer, der kostede deres Fædre saa meget, og disse Principer kunne ikke bortranes af Mænd, der bryde deres Embedsed og misbruger den Tillid, som er skjænket dem.

Lad mig sige Eder, at der opvokser Drenge i disse Bjærge, der have Menneskefrihedens Principer grundede dybt i deres Hjærter, og de ville forsvare dem, ej alene for sig selv, men for Andre. Maatte Gud paaskynde den Dag, da — dersom Nationen vedbliver sin Kurs nedad og opriver Grundvolden til de Regjeringsprinciper, der have gjort den saa stærk — at Grundloven maa blive frelst, og alle Mennesker blive fri igjen. Min Bøn er, at Grover Cleveland maa staa frem som Høvding for den største Nation paa Guds Fodskammel og sige til den offentlige Mening, at denne Nation skal og maa styres efter Retfærdighedens og Retskaffenhedens Principer. Om han vilde gjøre dette, vilde han skaffe sig selv et Navn, der vilde straale for evigt paa Historiens Blade. Men om han ikke vil gjøre dette; om han fattes moralsk Mod dertil, og om Kongressen ikke vil træde frem til hans Bistand heri, ville vi sige: „O Gud, til dig slaa vi vor Lid, og hvorhen Du leder os, ville vi følge!" og vi ville søge at hævde vore Rettigheder indtil den Almægtige skjænker os dem.

Maatte Aanden af vor Herres Jesu Kristi Vidnesbyrd bo i vore Hjærter, thi den er det kosteligste af alle Ting, og naar I træde frem for Dommerne, tænk ikke paa hvad I skulle sige eller svare, men stol paa Gud, og om I træde frem for Dommerne tavse som vor Herre og Mester, og de skulde nagle Eder til Korset eller stille Eder paa Hjul og Stejle eller kaste Eder i Fængsel, da er dette intet Mere end, hvad der vederfores Eders Mester før Eder. Lad os stole paa Gud. Intet af nogen Betydning er nogensinde bleven udført i denne Verden uden stor Kamp mod Menneskenes Meninger og Fordomme.

Give Gud, at vi snart kunde gjenvinde og for stedse nyde vore Rettigheder; men maa den Tid udeblive saalænge vi have en Horkarl eller Kvindeskjænder iblandt os, der siger sig at være

en Sidste-Dages Hellig. Saalænge Saadanne deltage i den hellige Nadver sammen med dette Folk, lad Trældommen vedblive; men lad os udkaste alle Saadanne, leve helligt og rent for Gud, dyrke Retfærdighedens Principer i vore Hjærter, og Frihedens Dag vil visselig komme, hvilket maa Gud give, er min Bøn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Ved Aarskiftet.

Vi vende atter et Blad i Livets Bog, og naar vi læse om de Tildragelser, der ere skete i Aarets Løb, finde vi meget, som beviser, at de Tider, i hvilke vi leve, ere fulde af mærkværdige Begivenheder. Medens Tidens Hjul ruller ustanseligt fremad, bringer det Sorg, Kummer og Nød til mangt et Hjem, medens til Andre bringer det Fryd og Glæde; thi der findes mangen Oase i Livets Ørken, hvor den trætte Vandrer finder Hvile og Vederkvægelse paa Legem og Sjæl.

Vi kunne formedelst Profetiens Aand læse Fremtiden, og vi kunne ogsaa med Fordel læse den forsvundne Tids Bog; thi deri findes et Sprog, som ikke kan misforstaas. Den Almægtige taler ofte til Jordens Beboere ved mægtige Gjerninger, og vi kunne af det Forbigangne dømme om det Tilkommende; thi Tiden gjentager sig selv.

Det forsvundne Aar har været rigt paa Begivenheder. Nyaarsdagen saa Slutningen paa det store Jordskjælv i Spanien, der ødelagte 4,400 og beskadigede 17,000 Bygninger, samt dræbte 745 og saarede 1,485 Mennesker. Koleraen har ligeledes grasseret i Aarets Løb, og Tusinder have i Sydeuropa og Kina maattet bukke under for denne dødbringende Pest. Krigen i Sudan, Kina og paa Balkanhalvøen har ogsaa krævet sine Tusinder af Menneskeliv. Krigen udsletter med Raseri, hvad Kunst, Flid og Arbeide frembringer. Jordens gyldne Høst trædes under Fødder, og Sejerssange synges paa Asken og Ruinerne af Boliger, hvor Fred og hjemlig Lykke før havde sin Arne. Den tager intet Hensyn til Alderdom eller Barndom, men begge skjændes af samme vilde Lyst. Fattigdom, Sorg og Nød er dens tro Følgesvende. Ungdommen ofres hensynsløst paa dens Alter. I Amerika har et stort Antal Cykloner eller Hvirvelvinde anrettet uhyre Skade paa Liv og Eiendom, og de synes at komme saa hyppigt og uden mindste Varsel, at Folk befinde sig i stadig Frygt for dem.

Vi hentyde til disse Tildragelser, fordi vi tro, at de ere Tidernes Tegn. Frelseren siger: „Men naar I høre Krig og Rygte om Krig, da forskrækkes ikke, thi dette maa ske, men Enden er ikke endda. Thi Folk skal rejse sig imod Folk, og Rige imod Rige, og der skal være Hunger og Pestilentse og Jordskjælv her og der." Den, som er vis, han give Agt paa Tidernes Tegn; thi de ere af stor Betydenhed i de sidste Dage, som Advarsel om det, der forestaar.

For de Hellige har det svundne Aar været rigt paa Begivenheder. Vore Ledere og andre indflydelsesrige Mænd have været udsatte for en juridisk Forfølgelse, som ikke har haft noget Sidestykke, siden de Hellige bleve drevne fra Illinois, men desuagtet har Kirken voxet i Styrke og Indflydelse baade nær og fjærn. Førfølgelse er og har altid været et daarligt Argument i Religionsspørgsmaal; thi Religion er en Samvittighedsfag, og det er hverken vist eller raadeligt at gjøre Noget, som strider imod Samvittigheden.

Zion har været velsignet med en rig Høst, saa at Livets Fornødenheder findes i Overflødighed. Herren har ogsaa velsignet sine Hellige, saa at der, uagtet Forfølgelsen, dog hersker Glæde og Tilfredshed i Zions Dale. Den Almægtige har oprettet sin Kirke paa Jorden, og ingen Magt formaar at tilintetgjøre den.

Her i Skandinavien har Herrens Værk nydt stadig Fremgang og Udsigterne ere lovende paa mange Steder i Missionen. Uagtet nogle af vore Ældster ere blevne landsforviste fra Danmark, har Værket ej lidt nogen synderlig Skade, da Andre have fortsat Arbeidet. Formedelst Guds Velsignelse og Ældsternes og de Helliges forenede Bestræbelser, haabe vi, at Mange i det nye Aar skulde annamme Evangeliet og glæde sig i dets evige Principer. Vi ønske vore Søskende et lykkeligt Nytaar, maa Sundhed, Fred og Glæde stedse følge Eder paa Eders Vandring igjennem Livet.

Udelukt.

Det vil uden Tvivl i høj Grad overraske og forbause vore Læsere at høre, at Albert Carrington er bleven udelukt af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Albert Carrington var vel kjendt af de Hellige i Europa, eftersom han har præsideret over den europæiske Mission flere Gange og for mange Aar, og det er muligt, at nogle af vore Læsere vare først paavirkede til at undersøge og annamme Evangeliet under hans Administration. For Saadanne vil det være pinligt at høre, at han nu indtager den Stilling, som Apostelen Paulus frygtede saa meget, og som han hentydede til i følgende Ord: „Men jeg spæger mit Legeme og holder det i Trældom, at ikke jeg, som prædiker for Andre, skal selv blive forskudt.“ 1 Kor. 9, 27. Naar vi overveje Beskaffenheden af den Overtrædelse, for hvilken Albert Carrington er bleven udelukt, er Anvendelsen af Pauli Ord til hans Stilling meget passende.

Dersom de Sidste Dages Hellige havde hørt, at denne Mand var død, vilde deres Sorg have været meget ringe i Sammenligning med den, de nu føle, formedelst hans Udelukkelse af Kirken. Der er mange Ting som vi have Aarsag til at frygte for og sørge mere over end Død, og Udelukkelse fra Kristi Kirke er en af dem. Død aabner for en god Mand Døren til Herlighed, Ophøjelse og evigt Liv. Frafald lukker Døren til alle disse, og det er en frygtelig Ting at tænke paa, at naar Døren er saaledes lukket for en Mand som Albert Carrington, er det vanskeligt for os at se, hvorledes den nogensinde kan blive aabnet igjen.

Den Forbrydelse, for hvilken han blev udelukt, er en, som ikke kan oversees af Sidste-Dages Hellige. Pagtens Bog lærer os, at under visse Omstændigheder og i Tilfælde, hvor dyb og oprigtig Anger er udvist, kan det blive tilgivet for den første Overtrædelse, men saadan Overbærenhed kan ikke anvendes i en Sag som

denne, hvor en Mand har gjort hellige Pagter i Herrens Hus og højtidelig lovet at holde sig ren og fri fra de fordærvelige Kjønsforbrydelser, hvormed denne onde Slægt er besmittet. Der er ingen Synd under Himlen, der raaber højere for en fortørnet Guds Straffedomme at blive udøst over Jordens Indbyggere, end Overtrædelse imellem Kjønnene, og naar en Israels Ældste, der forstaar dette saa grundigt som Albert Carrington, bryder sine Pagter og vanærer sit Kald ved at nedsøle sig i saadanne lave Laster, da synder han forsætlig mod bedre Vidende og med Overlæg kaster sig i en Malstrøm af lave Laster, fra hvilken hverken Menneskers Medlidenhed eller Himmelens Retfærdighed kan uddrage ham.

Verden kan, om den vil, af dette Tilfælde lære noget om de Sidste-Dages Hellige, som de ikke synes at kjende. De kunne se den dybe Afsky, med hvilken vi betragte Hor. Vi betragte det som den største Synd, der kan begaas, med Undtagelse af Udgydelsen af uskyldigt Blod. Vi læse ofte om Gejstlige, tilhørende Nutidens forskjellige Kirkesamfund, som have gjort sig skyldige i Hor, og deres Sag er behandlet med mere eller mindre Strænghed, medens i nogle Tilfælde Overtræderne vedblive endog at beholde deres Embeder som Folkets Sjælesørgere. Men Guds Lov fordrer af hans Tjenere den reneste Kyskhed, og de mange Aars duelige Tjeneste, som Carrington har ydet Sandhedens Sag, har ikke fritaget ham for denne nødvendige Egenskab, og hans Brødre have ikke svigtet deres Pligter, men straffet ham til det Yderste for hans grove Misgjerning. Ingen partiske Hensyn eller Venskab for en, som saa længe har virket tilsammen med dem, havde nogen Indflydelse paa deres Behandling af hans Sag eller formildede hans Dom. De have vist sig at være trofaste Hyrder over Kristi Hjord, og deres Dom vil blive anerkjendt af alle Hellige og æret af alle rettænkende Mennesker.

Til samme Tid vil der være Nogle, der ikke ere af vor Tro, som ville glæde sig over en af vore ledende Mænds Fald; de ville maaske endog søge at bebrejde og dadle de Hellige for denne troløse Apostels Synd. Men vi bekymre os ikke om saadanne fordomsfulde og overfladiske Menneskers Anskuelser. Juda Forræderi fordunklede paa ingen Maade Glansen af Kristendommens rene Principer, og de Sidste-Dages Helliges Tro paa disse herlige Sandheder kan ikke rokkes ved Synd eller Svaghed i nogen Mand, som kunde faa i Sinde at fornægte dem. Det har ikke været overladt til denne Tid eller til denne Mand at bevise, at den menneskelige Natur er svag og tilbøjelig til Synd, og at Mænd, som have været storligen velsignede af Herren, kunne falde til den laveste Dybde af Laster og Vanære. Det er en Sandhed ligesaa gammel som Menneskeslægten, og selv Himlen havde Aarsag til at græde over sine Sønners Overtrædelser, førend menneskelig Sorg og Medlidenhed vare kaldte til Liv ved Menneskenes Børns Daarligheder og Svagheder.

En saadan Tildragelse som denne skulde tjene som en Advarsel til de Sidste-Dages Hellige og anspore dem til større Anstrængelser for at holde sig rene og ubesmittede fra Verdens Synder. Vi skulde sky det Onde under alle Skikkelser; thi vi kunne ellers gradvis blive ledte til at begaa Synder, der nu synes afskyelige for os. Lader os erindre Pauli Advarsel: „Derfor, hvo som tykkes at staa, se til at han ikke falder." Vor Sikkerhed bestaar alene i en trofast og nidkjær Udforelse af enhver Pligt, som paahviler os. Vi kunne ikke tillade os selv at formindske

vor Iver eller aflægge Guds Rustning. Vi ere blevne kaldte, men ere endnu ikke udvalgte. Alene de, som udholde til Enden, ville blive frelste. Ingen Stilling i Kirken frigjør os fra Følgerne af Synd. Salighed kan alene opnaas ved, at vi ære de Kald, hvortil vi ere kaldte, og det er langt bedre at være en trofast Diakon end en troløs Apostel. Mill. Star.

Dervisher.

Dervisher ere af Nogle blevne kaldte mohammedanske Munke, men just paa hvad Maade de ligne Munke kan jeg næsten ikke sige. De er religiøse Fanatikere og bestaa af mange forskjellige Klasser eller Sekter. Nogle gifte sig, og Mange ere i Forretninger lig almindelige Dødelige. De fleste Klasser ere kjendelige formedelst en høj kegleformig Hat, af lyst Felt, som de bære. De bruge hvide Benklæder og lange hvide Livbaand efter den gamle orientalske Skik, og over det Hele bruge de en lang hvid Kjortel lavet af noget tyndt Materiale, om Sommeren og om Vinteren en, som er foret med Skind. Denne er aldeles uden Knapper eller noget Andet til at holde den sammen med, saa at Vinden, naar de bevæge sig, blæser den tilbage og viser Underklæderne. De bære i Livbæltet et vist Antal Smaastene, som have en symbolsk Betydning, og dette Bælte er spændt mere eller mindre tæt, efter som de ønske at gjøre Bod i højere eller mindre Grad.

Pilgrim Dervisherne drage omkring i Landet og opholde Livet ved at betle og synge en Slags langtrukne og sørgelig lydende Sange under Vinduerne i Haremerne — Kvindernes Værelse i tyrkiske Hjem. De ere iklædte grove Klæder lavede af Kamelhaar. Det eneste Klædningsstykke, som er til Syne, skjuler hele Legemet og Hovedet, og rækker lidt ud over Ansigtet, og er sammenbundet over Hovedet med store Haarreb, et løst Belte sammenholder den om Livet. Disse Mennesker ere saa afmagrede, at de ligne levende Skeletter; Huden sidder som trukken tæt over Ansigtet ved bestandig at være udsat for Luftens og Solens Virkninger; de have tyndt, ukæmt Skjæg, Øjet har et, af Fanatisme, vildt Udtryk, og deres hele Udsende er saaledes, at En uvilkaarligt kommer til at gyse ved at møde dem. De to Klasser, som er mest bekjendt udenfor deres eget Land ere: de *skrigende* og *svingende* eller *dansende* Dervisher. De skrigende Dervisher danse ikke.

Tekayen, det Sted, hvor de dansende Dervisher holde Gudsdyrkelse, er i Pera; de forsamle sig gjerne hver Tirsdag og Torsdag, og Fremmede kunne i Almindelighed faa Adgang mod at betale en beshlik — en Sølvstilling af omtrent samme Værdi som en Krone. Vi overværede fornylig en af deres Forsamlinger; vi bleve viste ind i en stor Sal, der havde et meget fint poleret Gulv og var omgivet af et lavt Stakit, tæt ved hvilket vi tog vore Sæder paa Maatter spredte paa Gulvet. I Midten ved den ene Side af den indhegnede Afdeling er misraben, eller det hellige Sted, hvor Sheiken sidder paa Tæpper. Dervisherne marshere ind klædte i et hvidt Skjørt som er meget fyldig og naar næsten til Jorden, og en tyk Kappe kastet over Skuldrene. De gaa med stille og

rolige Skridt rundt i Værelset, og vende Ansigtet mod Sheiken hver Gang de gaa forbi ham, og bøje sig med stor Ærbødighed for ham.

Straks, fra et Galleri over vore Hoveder, kommer Lyden af Musik — svagtlydende Trommeslag og bløde Toner fra et Instrument lig en Fløjte, kaldet Ney. De Spaserende træde lidt efter lidt i Takt efter Musikken; Tonerne blive hurtigere og hurtigere og sætter mere og mere Sindet i Bevægelse; Mændene vedblive at svinge omkring i Kredsen med stedse tiltagende Hurtighed, uden nogen Stansning, men undlade aldrig at vende deres Ansigter mod Sheiken og bøje sig idet de svinge forbi ham. Efter lidt kaste de Kappen til Side, udstrække Armene med Fladen af den ene Haand i Vejret den anden nedad, og Hovedet heldende til den ene Side, og de blive efter Udseende at dømme henrykte og begejstrede og snoe sig omkring paa Tæerne, indtil Skjørtet er fyldt ud med Vind lig en Luftballon. En efter en Anden deltager i Svingningen, indtil hele Selskabet svinger rundt i den store Sal i en Kreds og med stedse tiltagende Hurtighed. De vedblive dette uden at vise noget Tegn til Træthed, saa længe, at en begynder at tænke, at Problemet om „vedvarende Bevægelse" er løst, og at de evindeligen ville vedblive at sno sig rundt.

Ved at se paa dem i nogen Tid blive Tilskuernes Sind saa ophidset, at det synes en Umulighed at vende Øjnene i nogen anden Retning, og det var en stor Lettelse for vore overspændte Nerver, da de igjen, den ene efter den anden, kom tilbage til deres normale Tilstand.

For ikke længe siden blev et Røveri begaaet i Stambul, ved Hjælp af den overtroiske Ærefrygt med hvilket denne Klasse Gudsdyrkere er betragtet. Tre Mænd, klædte lig Dervisher, kom ind i et Hus om Natten og begyndte efter deres Skik at danse. Husets Beboere vaagnede ved Larmen og gik til Værelset hvorfra Lyden kom, og da de saa Dervisherne udbrød de: «Allah dan gelmishlan!» (De ere komne fra Herren!) Medens de henrykte betragtede de himmelske Gjæster, stjal disses Ledsagere Møblerne og enhver anden Ting, som de kunde faa fat paa i de andre Værelser; og da de havde taget Alt, der var værd at tage, gav de et Signal, og Danserne nærmede sig langsomt Døren, igjennem hvilken de forsvandt, efterladende det Indtryk paa Familien, at de havde været særligen velsignet af Allah, indtil Morgenen frembrød og bragte dem Kundskab om deres Tab.

De skrigende Dervishers Tekoy er i Skutari. Vejen dertil leder igjennem en uhyre stor tyrkisk Kirkegaard, og en saadan Kjøretur, under Skyggen af mægtige Cypresser, er en passende Forberedelse til de barbariske Ceremonier vi nu ere i Færd med at beskue. Der er ikke noget særdeles skjønt ved Værelset vi træde ind i — det er mørkt og skummelt. Sheiken sidder paa det hellige Sæde, og paa Væggen nær ved ham hænge endnu de Spyd, Knive, Kjæder, Knibtænger osv., med hvilke Tilbederne forhen, naar de vare paa Højdepunktet af deres overspændte Begejstring, lode sig pine; dette er nu forbudt. I Midten af Værelset vare nogle Tæpper spredte, paa hvilket sadde Mænd, som tog Ledelsen af Gudsdyrkelsen. De gjentage de ni og tyve Navne eller Egenskaber tilhørende Guddommen. De tælle disse paa en Perlekrans, ofte ni og halvfemsinstyve Gange. De staa i en Række langs med den Væg modsat Stedet hvor Sheiken sidder. Der er Mænd af alle Farver, sorte og hvide, Nogle hvis Ud-

seende viser at de hører til Arbejds-klassen, og Nogle, som høre til de højere Stænder, men Alle have det Blik, som bebuder Fanatikeren.

De begynde deres Dyrkelse med gjentagne Gange at oplæse Trosartiklerne, »La-il-lah-il-lah-lah« — „der er ingen Gud uden Gud" osv. — og bøjende sig ved hver Stavelse — forover, bagover, tilhøjre, tilvenstre, staaende opret imellem hvert Buk. De begynde langsomt og vedblive at udtale Stavelserne hurtigere og hurtigere, indtil tilsidst kun »il-lah« kan høres. Sheiken stamper i Gulvet. Det gaar endnu hurtigere, og Intet uden »lah« høres, naar undtages, at en stærk Stemme en Gang imellem høres over de andre, raabende: »Hoo-yah-hoo« (Han — Han er Gud) hvilket lyder næsten lig en Indianers Krigshyl. Galskaben tiltager. Klædningsstykker ere kastede til Side, det ene efter det andet, indtil de næsten ere nøgne, og Sveden løber af dem i Strømme. Man venter næsten at se Legemet aldeles skilles ad og falde i Stumper paa Gulvet. Tilskuerne blive paavirkede af Ophidselsen, og tage Plads ved Enden af Rækkerne og begynde at raabe »Il-lah«! Opvartere gaa omkring fra den ene til den anden og tage de hvide Hovedbedækninger, der ere fuldkommen gjennemblødte af Sved, og give dem tørre i Stedet. Forestillingen vedbliver; Ansigtstrækkene fordrejes frygteligt og tabe næsten ethvert Skin af menneskelig Udseende. Skrigene have tabt al deres Tydelighed, og lyde lig en Blanding af Hujen, Raaben og Stønnen. Enhver Ting har et frygteligt Udseende, og Larmen er gruelig; men endda har det Hele en vidunderlig fortryllende Tiltrækningskraft' Man føler som om Fornuft og Samling er ved at forlade En, da Larmen pludselig begynder at fagtne og gradvis aldeles at forstumme, og Menageriet er til Ende.

Det svedende og dampende Kompagni, som er saa udmattet, at de næsten ikke kan staa paa deres Ben, kysse nu et helligt Bælte, som bliver baaret omkring iblandt dem; og andre Ceremonier, der ikke have nogen særlig Interesse for Tilskuerne, ere udførte. Dernæst bliver et Barn paa omtrent seks Aar bragt til Sheiken og lagt paa Maven paa Gulvet, hvorpaa Sheiken træder op paa Barnet og staar med begge Fødder paa det. Vi betragtede med Ængstelse denne Del af Forestillingen, og forventede at se Barnet komme til Skade, men det rejser sig smilende op og kysser Sheikens Haand, medens Barnets Fader ser saa lykkelig ud, som om den største Lykke paa Jorden var vederfaret Barnet. En Del af Mændene lægge sig ned paa Gulvet og ere mere eller mindre traadte paa, og Enhver, naar han rejser sig, kysser Sheikens Haand.

Contributor.

Moralitet i Filadelfia.

Filadelfia, Staden med en Overflødighed af „broderlig Kjærlighed", som Navnet betegner, er en saa ren og hellig Stad, og dens Indbyggere ere saa fri for Synd, at det er intet Under, at de, med Hjærterne fulde af Barmhjærtighed, Menneskekjærlighed og Retfærdighedsfølelser, skulde vende deres Blik mod det

fjærne Utah for der at finde nogle almindelige syndige Mennesker, paa hvis Omvendelse de kunne anvende nogle af de ovennævnte herlige Egenskaber, med hvilke de ere saa overordentligt begavede. Som et Eksempel paa den Civilisation og Moralitet, som er gjældende i hin Stad, og som en Del Methodister, der nylig afholdt et Kirkemøde der, og klagede højt og jammerligt over den syndige Tilstand iblandt Mormonerne i Utah — formodentlig ønske, at vi skulle efterligne — tage vi Følgende fra Filadelfia Record fra den 10de Oktbr. d. A.:

„Sekretær Crew af „Foreningen for Forebyggelsen af slet Behandling af Børn", siger, at Barnemord har i denne By naaet et frygteligt Højdepunkt, og at Aarsagen til denne gruelige Forbrydelses Tiltagen er Mangel paa Asyler, hvor Børnene kunne blive plejede. „Dersom Folket i denne Stad," siger han, „vidste, hvilket frygteligt Antal af denne Slags Mord der bliver begaaet i Filadelfia, vilde de blive slagne med Skræk." Hr. Crew siger, at Byens Kloaker bortføre Ligene af myrdede Børn ved hver Flodtid, og Dødsskrigene af Tusinder af nyfødte Børn ere for stedse bragte til Taushed i de mudrede Strømme, som rinde under Byens Gader. „Næsten hver Dag," vedbliver Hr. Crew, „har Liginspektøren for sig Liget af et myrdet Barn, og ofte to til tre paa en Gang. Dersom saa mange ere fundne, hvor stort maa da ikke Antallet være af dem, hvis Mord aldrig er opdaget? Man kan blive syg ved at tænke derpaa. Højtstaaende medikalske Autoriteter paastaa, at over syv Hundrede spæde Børn dø aarlig i denne Stad fra Overlast og Mangel paa Pleje, men Antallet af dem, som ere forsætligen myrdede, er mere end et Tusinde, og jeg tror, at Antallet af Børn saaledes dræbte i denne Stad er større end i selve Ny York med al dens Ugudelighed."

Hr. Crew tilskriver denne ynkelige Tilstand til Mangel paa tilstrækkelige Stiftelser, hvor Børn, som intet Hjem have, kunne blive plejede. Ved et Besøg, nylig gjort, til Ny York i det Øjemed at undersøge Børneasylerne der, fandt han, at i fire Asyler, som tilhørte Byen, var der 3,000 Børn under to Aar gamle, medens i denne By er der kun tre Steder, hvor Børn under to Aar modtages, nemlig: St Vincents Home, West Philadelphia Home og Sheltering Arms, og disse tre tilsammen have kun Plads for 220 Børn. Som Enhver kan tænke, ere disse Asyler altid overfyldte. Der er kun et Hospital, hvor Børn under to Aar blive modtagne, og det er et homopathisk Institut i West Filadelfia. Der skulde være Stiftelser i denne Stad til at rumme i det Mindste 3000 Børn, og Følgerne af Mangel paa saadanne Asyler er denne frygtelige Tiltagen af Barnemord og det ikke meget mindre Onde »baby farming« (at sætte Børn ud paa Pleje). For nogen Tid siden fandt Hr. Crew en saadan baby farm, hvor fem spæde Børn vare indesluttede i et lille Badekammer. Baby farming er næsten ligesaa dødbringende som Kloakerne. Næsten alle Børnene dø, og der er Hundreder af saadanne Steder i Staden; men i saadan Hemmelighed og paa en saadan Maade er dette udført, at det er vanskeligt at bevise forsætligt Mord. Lægens Attest omtaler „Tæring", „Mangel paa Livskraft" osv. Et meget stort Antal er begravet i Kjældere og lignende Steder uden Lægeattest eller lignende Formaliteter.

I det samme Blad dateret den 15de Oktober d. A. findes en Beretning om en ung Pige fra Landet, som var kommet

til Filadelfia for at søge Arbejde, og blev der forført af en Politibetjent, som var gift, og som, da hun blev Moder og var bleven bragt til Betlerstaven, endog nægtede at give hende saa mange Penge, at hun kunde kjøbe sig et Stykke Brød. For at undgaa at dø af Sult levede Pigen et ukysk Liv med en anden Mand, og da et Barn blev født som Frugt af deres ukyske Samliv, begravede Faderen det i Gaardspladsen. Det blev siden fundet, og Forældrene bleve arresterede, da Beretningen om Pigens hjærteløse Forførelse af den Mand, som endnu indehavde Stillingen som Politibetjent, kom for Dagen.

Saadan er „Broderkjærlighedens Stad"! Saaledes ere de Eksempler, som bestandig ere for de saakaldte Reformatorers Øjne i deres egen Fødeegn, men som de stedse overse i deres Iver for at fremme Moralitet iblandt „Mormonerne", hvis sociale Standpunkt og Religion er ligesaa højt ophøjet over deres, som Himmelen er over Jorden.

Blandinger.

En Drankers Testamente. Lad baade Unge og Gamle overtænke, hvad Drankeren Edvard Lee, som nylig døde i Oswego, Ny York Stat, testamenterede til Slægt og Venner. Alle Fyldebøtter kunde sige det Samme, men ikke Mange sætte det paa Papiret som Lee. „Jeg overlader til Samfundet en ruineret Karakter, et daarligt Eksempel, og et Minde, som snart vil være udslettet. Jeg overlader til mine Forældre saa megen Sorg, som de med deres svage Livskræfter kunne bære. Jeg testamenterer til mine Brødre og Søstre saa megen Skam, som jeg kunde bringe over dem. Jeg giver til min Hustru et bristet Hjærte og et Liv fuldt af Vanære. Jeg testamenterer til ethvert af mine Børn Fattigdom, Uvidenhed, en lav Karakter og Erindringen om, at deres Fader nedlagdes i en Drankers Grav. Dette er til Drankeres Gjennemlæsning, naar de faa Tid.

— Fra April til September iaar er der ifølge „Mosk. Tid." bleven forvist 11,252 Personer fra Moskov til Siberien.

Rettelse. I forrige Nummer, Side 86, 5te Linie fra oven, staar „Uretfærdige", læs „Retfærdige".

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.